

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 29451-08-10

בפני כבוד השופט נ'עם סולברג

העותרות:

1. דלק מערכות אנרגיה בע"מ
2. דלק קידוחים – שותפות מוגבלת
3. אבנר חפושי נפט – שותפות מוגבלת
ע"י ב"כ עו"ד פנחס רובין, עו"ד שגית אוחנה-לבנה ועו"ד אהוד כצנלסון
גורניצקי ושות', עורכי דין ונוטריונים
4. כהן פיתוח ומבני תעשייה בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד עופר צור, עו"ד אורלי טננבאום ועו"ד יצחק לזר
5. Noble Energy Mediterranean Ltd.
ע"י ב"כ עו"ד דן הכהן, עו"ד צבי אגמון ועו"ד אלעזר נחלון
6. רציו חיפושי נפט (1992) – שותפות מוגבלת
ע"י ב"כ עו"ד ראובן בכר ועו"ד יורם בונן
פישר בכר חן וול אוריון ושות', עורכי דין ונוטריונים
7. הלמן אלדובי קופות גמל בע"מ
8. הלמן אלדובי קרנות נאמנות בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד איל רוזובסקי ועו"ד אלי בורשטיין
צלרמאיר פילוסוף ושות', עורכי דין

נ ג ד

המשיבים:

1. משרד האוצר
2. משרד התשתיות הלאומיות
3. משרד המשפטים
4. רשות המיסים
5. הוועדה לבחינת המדיניות הפיסקאלית בנושא משאבי נפט וגז טבעי
בישראל במשרד האוצר
ע"י ב"כ עו"ד ליאורה חביליו, פרקליטת מחוז ירושלים (אזרחי)
ועו"ד מורן בראון, עוזר לפרקליטת מחוז ירושלים (אזרחי)

נ ג ד

הצדדים השלישיים:

1. מרחב מנ"פ בע"מ
2. יוסף מימן
ע"י ב"כ עו"ד אלדד פירון ועו"ד רנאטו יאראק
מ. פירון ושות' עורכי דין

פסק דין

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 29451-08-10

כפני כבוד השופט נ'עם סולברג

1. עתירה לקבלת מידע לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998.
2. העותרות עוסקות בחיפושי נפט וגז טבעי ובהפקתם, והן חפצות לעיין במסמכים שהונחו בפני הוועדה לבחינת המדיניות הפיסקאלית בנושא משאבי נפט וגז בישראל, ועדה בראשות פרופ' א' ששינסקי אשר הוקמה על-ידי שר האוצר ביום 12.4.10 (להלן – הוועדה); וכן במסמכים נוספים המצויים בידי המשיבים.
3. בכתב המינוי של הוועדה נכתב כי "לאור התגליות המשמעותיות של גז בישראל ובמרחב הימי שלחופיה, מורגשת לאחרונה התעוררות בשוק חיפושי הגז והנפט בישראל, וקיימת ככל הנראה אפשרות לגילויים משמעותיים בעתיד". כיוון שכך, הגדיר שר האוצר כי "נדרשת בחינה של המערכת הפיסקאלית (מערכת המשלבת מיסוי, תמלוגים ואגרות) הנהוגה בישראל בכל הנוגע לחיפושי גז ונפט על מנת לבחון האם מערכת זו, שגובשה בשנת 1952, מתאימה גם כיום; וכן לבדוק כיצד היא עומדת בהשוואה למערכות פיסקליות במדינות שונות בעולם המערבי-דמוקרטי...".
4. בכתב העתירה ובמהלך הדיון נשתרבו טענות על אודות שיעור תמלוגי הגז, אך כל אלה, אין עניינן לעתירה הנדונה; ממילא לא אדרש אליהן. עניינה של העתירה, כאמור, בחוק חופש המידע. בעתירתן ביקשו העותרות למסור לעיונן כמה וכמה מסמכים. לגבי מקצתם, על-פני הדברים, לא ראיתי מלכתחילה עילה חוקית למנוע את גילויים. מחמת כן, ובשל הדחיפות, המלצתי בהחלטתי מיום 18.8.10, עוד לפני הגשת תשובה לעתירה, כי באי-כוח הצדדים יבואו בדברים ביניהם במישרין, בניסיון להגיע להסכמה.
5. בינתיים פורסמה ברבים, באתר האינטרנט של משרד האוצר, מרביתו של החומר שהוגש על-ידי הציבור הרחב לוועדה. כמו כן פורסמה חוות דעת שהוגשה לוועדה מאת פרופ' ברק מדינה. משרד האוצר גם הודיע על נכונותו להעביר לעיונן של העותרות דו"ח של חברת I.H.S, אשר הוגש למדינה לפני כמה שנים. המחלוקת בין הצדדים הצטמצמה אפוא במידה ניכרת.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 29451-08-10

כפני כבוד השופט נעם סולברג

6. לגבי מסמכים אחרים שגילויים נתבקש בעתירה, קרי, ניתוחים כלכליים, תחזיות הביקוש של גז טבעי בישראל, ניתוח השפעה אפשרית של שינוי במערכת הפיסקאלית על התחרות במשק הגז הטבעי ועוד, אני סבור כי מדובר ב"מידע על אודות מדיניות הנמצאת בשלבי עיצוב" (סעיף 9(ב)(2) לחוק חופש המידע); ככזה אין הרשות מחוייבת למסרו. כמוהו כמאפה שלא נאפה כל צרכו. הוצאתו מן התנור טרם זמנו, מקלקלתו. כמו כן, חל על עיקרם של המסמכים הללו החריג שלפי סעיף 9(ב)(4) לחוק חופש המידע: "מידע בדבר דיונים פנימיים, תרשומות של התייעצויות פנימיות בין עובדי רשויות ציבוריות, חבריהן או יועציהן, או של דברים שנאמרו במסגרת תחקיר פנימי, וכן חוות דעת, טיוטה, עצה או המלצה שניתנו לצורך קבלת החלטה, למעט התייעצויות הקבועות בדיון".

7. בגמר הדיון בעתירה שבו טענו מזה ומזה, עו"ד עופר צור ועו"ד ליאורה חביליו, בעקבות המלצתי ושאר דברים שנאמרו במהלך הדיון, צמצם עו"ד צור בשם העותרות כולן את העתירה, כך שתעמוד על הדו"ח המקורי של חברת I.H.S, על נספחיו, דו"ח שהוגש למדינה עוד מלפני שנים; ועל מכתב ההתחייבות של רשות המיסים להענקת הפטור ממס לספק המצרי E.M.G. לגבי הדו"ח של חברת I.H.S נתתי החלטה על אתר, בהסכמה. ברי, וכך הודיעה גם באת-כוח המדינה, כי לכשיפורסמו המלצותיה הסופיות של הוועדה, לא יעמוד עוד לרועץ לעותרות החריג הנ"ל של "מידע על אודות מדיניות הנמצאת בשלבי עיצוב". חוות דעת המומחים החיצוניים יימסרו אז לעותרות, אלא אם תהיה מניעה חוקית לעשות כן.

8. הלכה למעשה, בעקבות ההחלטה מיום 18.8.10, הפרוטוקול, פסק הדין החלקי וההחלטה מיום 7.9.10, נותר הצורך להכריע – בגדרי עתירה זו – בעניין אחד בלבד:

האם בדין מסרבת המדינה להעביר לעיון של העותרות את מכתב ההתחייבות של רשות המיסים להענקת הפטור ממס לספק המצרי E.M.G?

הוריתי לצדדים להשלים את טיעוניהם לעניין זה בכתב. בהשלמת הטיעון ציין ב"כ המדינה, בין שאר דבריו, כי בהתאם לסעיף 13 לחוק חופש המידע מחוייבת רשות המיסים להביא את האפשרות כי מכתב ההתחייבות יפורסם, גם לידיעתו של בעל המניות הישראלי, ולאפשר לו להביע את עמדתו בעניין זה בטרם חשיפתו. פנייה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 29451-08-10

בפני כבוד השופט נעם סולברג

שכזו טרם נעשתה אז, לנוכח עמדתה העקרונית של המדינה כי מסמך זה אסור בגילוי, בהתאם לסעיפי החיסיון בפקודת מס הכנסה וסעיף 9(א)(4) לחוק חופש המידע. בהחלטתי מיום 16.9.10, ביקשתי אפוא מאת ב"כ המדינה להודיע לבעל המניות הישראלי של E.M.G (הצד השלישי), כי יוכל לטעון את טענותיו בקשר לזכות העיון של העותרות במסמך, בהתאם להוראות סעיף 17(ג) לחוק חופש המידע. כמו כן ביקשתי להעביר את המסמך המדובר – מכתב ההתחייבות – במעטפה סגורה לעיוני. כך נעשה; הצד השלישי הגיש ביום 12.10.10 את טיעוניו בכתב; העותרות הגישו ביום 14.12.10 הודעת הבהרה "דחופה" מטעמן. הצד השלישי הגיש ביום 20.10.10 בקשה "דחופה" להוצאת הודעתן ה"דחופה" של העותרות מתיק בית המשפט. אלה גם אלה שירכבו להודעותיהם גם טענות לגופו של עניין. העותרות לא עשו כדין, ובעקבותיהן גם לא הצד השלישי. מכל מקום, ב"כ הצדדים מיצו את זכות הטיעון המוקנית לשולחיהם, פרסו יריעה רחבה, והשאלה העקרונית העומדת לדיון 'בשלה' עתה להכרעה.

9. מכתב ההתחייבות המדובר כולל שתי התחייבויות, שתיהן מיום 28.4.04: התחייבות אחת כלפי חברת E.M.G, חברה פרטית מצרית אשר קונה גז טבעי המופק במצרים על-ידי גופים אחרים, ומוכרת אותו לחברות ישראליות. במכתב ההתחייבות ניתן לחברת E.M.G פטור מתשלום מס בישראל על הכנסותיה ממכירה והובלה של גז טבעי ממצרים לישראל (להלן – מסמך הפטור); התחייבות שנייה, המצויינת אף היא באותו מכתב התחייבות, הופנתה לצדדים השלישיים. אלו מחזיקים ב-25% ממניותיה של חברת E.M.G. התחייבות הזו אין עניינה בפטור ממס, אלא בהסדרי מס של הצדדים השלישיים בגין הכנסותיהם העתידיות מכוח היותם בעלי מניות בחברת E.M.G (להלן – מסמך הסדרי המס). לטענת ב"כ המדינה, מסמך הפטור מצא ממילא את ביטויו באמנה שנחתמה בין ממשלת ישראל לבין ממשלת מצרים ביום 30.6.2005 ואושררה בהחלטת הממשלה מיום 28.8.2005. הן האמנה, הן החלטת הממשלה, פורסמו על שער בת-רבים, באינטרנט. נציגי המדינה העבירו העתק מהן לידי העותרות. אין אפוא, לעמדת ב"כ המדינה, צורך במסירת מסמך הפטור דווקא. באשר למסמך הסדרי המס, לשיטת המדינה, אין לפרסמו ברבים מכח הוראות סעיפים 231-234 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן – הפקודה). ההוראות הללו מטילות חובה על עובדי רשויות המס לשמור על סודיות, ואוסרות לגלות מסמכים. ב"כ המדינה סבורים כי החיסיון

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 29451-08-10

בפני כבוד השופט נ'עם סולברג

הזה גורף. מסמך הסדרי המס, לשיטתם, מכיל מידע שמסר הנישום עצמו בקשר לתיק השומה שלו. זהו מידע השייך לנישום והחסיון חל לגביו, שהרי התנאים הקבועים בהוראות הפקודה להסרתו אינם מתמלאים בענייננו. סעיף 9(א)(4) לחוק חופש המידע אוסר על רשות לגלות מידע "אשר אין לגלותו על-פי כל דין", ולפיכך סרבו נציגי המדינה להעביר לידי העותרות את מסמך הסדרי המס.

10. בהשלמת הטיעון הוסיפו ב"כ המדינה וטענו כי ראוי שלא לגלות את המידע מטעמים נוספים. מדובר, לשיטת ב"כ המדינה, בהחלטת מיסוי, והיא ניתנה עוד בטרם נחקקו בפקודת מס הכנסה הסעיפים הנוגעים להחלטת מיסוי (סעיפים 158ב-158 לפקודה), ובהם ההוראה על הדרך לפירסום תמצית מן ההחלטות (סעיף 158ו(ג)). מן הטעם הזה ציפו הצדדים השלישיים שההחלטה לא תפורסם ואף הסתמכו על כך. בנוסף, פירסום מסמך הסדרי המס יחשוף מידע על נישום שזהותו ידועה. הדבר נוגד את מדיניות רשות המסים ואת הוראת סעיף 158ו(ג) הנ"ל באשר לפירסום החלטות מיסוי, ויביא בהכרח לפגיעה בפרטיותו של הנישום.

11. הצדדים השלישיים, מצדם, טענו כי מסמך הסדרי המס כלל לא התבקש בעתירה. העותרות ציינו בעתירה כי הן מבקשות שיועבר לידיהן "מכתב ההתחייבות של רשות המיסים להענקת הפטור ממס לספק המצרי EMG" (עמוד 2 לעתירה), ובקשה זו – כך הצדדים השלישיים – איננה נוגעת כלל למסמך הסדרי המס.

12. לדעתי, אין ממש בטענה זו. אליבא דאמת יש קשר של ממש בין שני המסמכים, קשר הבא לידי ביטוי באיזכור מסמך הסדרי המס בתוך מסמך הפטור (בפיסקה השנייה), וכן באיזכור הפטור ממס שניתן ל-E.M.G בתוך מסמך הסדרי המס (בסעיף 3.2). יתר על כן, עיניהן של העותרות לא שזפו מעולם את המסמכים הללו, והן לא יכלו לדעת אם מדובר במסמך אחד ובו שתי התחייבויות או בשני מסמכים נפרדים. ברור כי בעתירתן התכוונו העותרות לשתי ההתחייבויות גם יחד. כך עולה מן הנימוק שעליו הסתמכו בבקשת הגילוי – רצונן לבסס את טענת האפליה בפני ועדת ששינסקי – ומהקשר הדברים בכלל.

הצדדים השלישיים הוסיפו וטענו כי אין לגלות את מסמך הסדרי המס מטעמים של הגנת הפרטיות.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

צת"מ 29451-08-10

בפני כבוד השופט נ'עם סולברג

13. מושפל ראשון: החובה לחשוף בפני הציבור את המידע המצוי אצל הרשות. כך לגבי מידע בכלל, כך בייחוד לגבי מידע שעניינו בהתקשרויות של הרשות עם גופים פרטיים. הצורך בקיומה של שקיפות בנוגע להתקשרויות אלו הוא מן המפורסמות. החובה הזו חלה, כנקודת מוצא, גם לגבי רשויות המס.

14. אולם בפקודת מס הכנסה נקבעו חריגים לחובת הגילוי, ולגביהם נקבע חיסיון. כך קובעת הוראת סעיף 231(א) לפקודה, שכותרתה "חובת סודיות":

הממלא תפקיד רשמי בביצוע הפקודה, או המועסק בביצועה, חייב לראות כל תעודה, ידיעה, דו"ח, רשימת שומה או העתק מהם, והם מתייחסים להכנסתו של אדם או לפרט שבהכנסתו, כדבר שבסוד ושבמהימנות אישית ולנהוג בהם על דרך זו.

ניכר בעליל כי הסודיות שנקבעה מתייחסת אך ורק למסמכים או לנתונים הנוגעים "להכנסתו של אדם או לפרט שבהכנסתו"; ולא לכל מידע אחר. כך עולה גם מִיְתָר הסעיפים הקובעים את הוראות החיסיון. אנשי רשות המסים מחוייבים לשמור על סודיותם של פרטים אשר עשויים לגלות מידע על הכנסתו של אדם; הא ותו לא.

15. תכליתן של הוראות החיסיון הללו נודעת: למנוע מנישומים לחשוש מלמסור מידע אמת על אודות הכנסותיהם, על מנת לאפשר למדינה לאסוף מידע נכון ולגבות מס בשיעור האמיתי. "החיסיון שנקבע בפקודת מס הכנסה נקבע לטובת הנישום והמדינה כאחד. הוא נקבע לטובת הנישום כדי להניע את זה למלא את חובתו ולגלות את הכנסתו לפקיד השומה ללא חשש שהידיעה תגיע לכל מקום אחר; לטובת המדינה, בכך שזהו אחד האמצעים להגיע לגביית מס אמת" (בג"ץ 207/70 יהלומי נ' שר האוצר, פ"ד כה(1) 126, 127-128 (1971)).

16. אלו הן תכליות בעלות חשיבות רבה, ללא ספק, ויש לצקת להוראות החיסיון תוכן אשר יגשימן. בד בבד, יש להישמר מפני הרחבת יתר, אשר לא תועיל להגשמתן: "התכלית של פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], בהוראה על סודיות החומר, היא להגן על האינטרס של הנישום ועל האינטרס של הציבור. הוראה זאת צריכה להתפרש באופן שיגן כראוי על אינטרסים אלה, ולא באופן רחב שעלול לסכל את ההגנה הראויה" (בש"פ 2481/96 רבינק נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 498, 502

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 29451-08-10

כפני כבוד השופט נ'עם סולברג

1996)). אחרי ככלות הכל, כזכור, נקודת המוצא איננה החיסיון כי אם הגילוי: "חשיבותן של התכליות האמורות אסור שתשכיח מאיתנו כי נקודת המוצא הכללית והעקרונית הינה שחסינות, בכל תחום שהוא, אינה הכלל אלא החריג לכלל... לעיתים נדרש איזון בין הצורך לגלות את האמת לבין הגשמת האינטרסים של הפרט והציבור, המצדיקים הענקת חיסיון... עם זאת, הגישה כלפי החיסיון הינה חשדנית" (עמ"מ 398/07 התנועה לחופש המידע נ' מדינת ישראל – רשות המסים (ניתן ביום 23.9.08)).

17. נמצאנו למדים כי אין חיסיון גורף על כל מידע הקשור לנישום, כפי שביקשו ב"כ המדינה לטעון. יש להבחין היטב בין מידע העשוי ללמד על הכנסותיו של הנישום, שלגביו ישנו חיסיון, לבין מידע אחר. במקום שבו לא קיימים התנאים הקבועים בפקודה להחלת החיסיון, היינו חשיפת פרטים על דבר הכנסתו של אדם או פרט שבהכנסתו, ואף אין מתקיימות התכליות העומדות בבסיס הוראות החיסיון, אין תחולה לחיסיון; החריג לא יתקיים, אלא יחול הכלל המחייב גילוי: "אין הצדקה לנטיית רשויות המס – ובענייננו מנהל מס ערך מוסף – לעשות שימוש מרחיב ומוגזם בחובת הסודיות, מקום שתכליותיה אינן מחייבות זאת... נמצא, כי הוראות הסודיות אינן משנות את הכלל בדבר גילוי. הן אך מצדיקות סודיות אם מתקיימת תכלית הוראת הסודיות, ותכלית זו גוברת על תכליות אחרות. הכלל הוא, אפוא, כלל הגילוי גם בדיני המס" (רע"א 291/99 T.J.T. אספקת אבן ירושלים נ' מנהל מס ערך מוסף פ"ד נח(4) 221, 324 (2004)).

18. אף במצבים שבהם עשוי להיות אינטרס להרחיב את תחולתן של הוראות החיסיון, יש לקחת בחשבון את האינטרסים האחרים אשר יכולים להיפגע. בראשם ניצבים זכות הציבור לדעת וחופש המידע. הגשמתם של ערכים בסיסיים אלו עשויה למנוע פגיעה באינטרסים חשובים נוספים, לפרט ולציבור, כגון השיוויון, הגינות פעולתן של הרשויות, ועוד כהנה וכהנה ערכי-יסוד.

19. כך באופן כללי, וכך גם בעניין דנן. פריט המידע המבוקש הוא הסכם שכרתה רשות המסים עם גוף פרטי. אין מדובר בהסכם ספציפי בנוגע להסדר חובות, כי אם להתחייבות צופה פני עתיד, המעניקה לצד השלישי תנאי-מיסוי מיוחדים בגין חלקו באספקת גז למשך תקופה בת עשרים שנה. יש לכאורה טעם רב בטענתן של העותרות, המתעדות אולי להתחרות בצד השלישי, על אינטרס חזק לפירסום

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 29451-08-10

כפני כבוד השופט נעם סולברג

תוכנה של ההתחייבות, כדי שתדענה הן וידע גם הציבור מהם תנאיה. כך תוכלנה לעמוד על משמר זכויותיהן-שלהן כמתחרות, ועל משמר השיוויון בתחרות בשוק, כפי שביטא זאת עו"ד עופר צור בדיון (עמוד 6): "אנחנו לא מצליחים להבין איך ייתכן הדבר שלמתחרה הראשי שלנו ניתן פטור ממס לעשרים שנה ולנו מייצרים ועדה על מנת להעלות את המס, להעלות את התמלוגים. זה עניין של אפליה פסולה... למה יופלה גז ישראלי לטובתו של גז מצרי? מדוע לכבודן של העותרות הקימו ועדה, בעוד שעל גז מצרי לא רק שלא מבקשים לשלם מיסים, אלא גם נותנים לו פטור לעשרים שנה?". עשויה אפוא להיות תועלת רבה בשקיפות בהקשר זה. נמצא כי גם אם קיים אינטרס להרחיב את תחולתן של הוראות החיסיון, שיקולי הנגד בנידון דידן חזקים דיים כדי לגבור עליו. [למען הסר ספק אחזור על דברים שאמרתי בתחילה, כי בגדרי עתירה זו שעניינה בחופש המידע אינני נדרש כלל ולא מחווה דעה בקשר לשיעור תמלוגי הגז].

20. אך עוד זאת יש לזכור: "לכל אזרח ישראלי או תושב הזכות לקבל מידע מרשות ציבורית בהתאם להוראות חוק זה" (סעיף 1 לחוק חופש המידע); "אין המבקש חייב לציין את הטעם לבקשתו" (סעיף 7(א) לחוק חופש המידע). זהו אחד מחידושי החשובים של החוק. זכותן של העותרות לקבל את המידע המבוקש קמה להן גם מבלעדי נגיעה ישירה או אינטרס אישי במידע הנדון; אם כי זיקתן מחזקת את זכותן (סעיף 10 לחוק חופש המידע).

21. לעומת הוראות החיסיון הנ"ל שבפקודת מס הכנסה, הוראות חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 כלליות יותר. סעיף 1 אוסר על פגיעה בפרטיות, ובסעיף 2 מפורט מהי פגיעה בפרטיות. בין היתר נקבע כי פגיעה בפרטיות היא "הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייניו הפרטיים של אדם" (סעיף 2(7)), או "הפרה של חובת סודיות לגבי ענייניו הפרטיים של אדם, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע" (סעיף 2(8)). סעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו העלה את הזכות לפרטיות למדרגה חוקתית, כשקבע כי "כל אדם זכאי לפרטיותו ולצנעת חייו". אלא שבכל ההוראות האלה, רבות החשיבות ורמות המעלה, אין כדי לשנות מן האיזון הספציפי הקבוע בפקודת מס הכנסה, כפי שפורש בפסיקת בית המשפט העליון כנ"ל (הוראות חוק הגנת הפרטיות הנ"ל גם אינן חלות על תאגיד).

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 29451-08-10

כפני כבוד השופט נעם סולברג

22. ב"כ הצד השלישי ביקשו להיתלות גם בהגדרת "מידע" שבסעיף 7 לחוק הגנת הפרטיות: "נתונים על אישיותו של אדם, מעמדו האישי, צנעת אישיותו, מצב בריאותו, מצבו הכלכלי, הכשרתו המקצועית, דעותיו ואמונתו"; לשיטתם הדיבור "מצבו הכלכלי", כשלעצמו, אוסר על פרסום מסמך הסדרי המס.

23. דומני כי טעות בידם. ראשית, משום שכאמור לעיל הסדר מיסוי עתידי איננו מלמד על מצבו הכלכלי של אדם, כפי שאינו מלמד על הכנסותיו, כמפורט לעיל. שנית – ועיקר – משום שהגדרת המונח מידע שבסעיף 7 רלוונטית רק לפרק ב' לחוק הגנת הפרטיות (סעיפים 7-17ט), העוסק במאגרי מידע, היינו "אוסף נתוני מידע, המוחזק באמצעי מגנטי או אופטי והמיועד לעיבוד ממוחשב". אין למידע זה עניין לסוגייתנו כלל.

24. טענתם של ב"כ המדינה כי מדובר ב'החלטת מיסוי' אף היא אינה יכולה לעמוד. 'החלטת מיסוי', על-פי הגדרתה בסעיף 158ב לפקודה, היא "החלטה בכל הנוגע לחבות המס של מבקש, לתוצאת המס או להשלכה על חבות המס שלו, בשל פעולה שביצע או בשל הכנסה, רווח, הוצאה או הפסד שהיו לו". החלטת מיסוי שבה עוסקת הפקודה עניינה אפוא בעבר – החלטה על חבות המס של נישום בעקבות אירועים שאירעו בעבר. התחייבות צופה פני עתיד איננה החלטת מיסוי במובן זה, ודינה ככל התקשרות של הרשות הציבורית עם גוף פרטי. אין אפוא לקבל את טענות ב"כ המדינה כי יש להחיל על מסמך הפטור או על מסמך הסדרי המס את הוראות הפקודה בעניין 'החלטת מיסוי'.

25. אשר על כן, דין העתירה להתקבל, בעניינם של מסמך הפטור ומסמך הסדרי המס. ככל שמצויינים בהם פרטים שגילויים נוגד את הדין, קרי, שהם מתייחסים להכנסתו של אדם או לפרט שבהכנסתו בהתאם לאמור בפסק דין זה, יחסו אותם ב"כ המדינה, במחיקה או בהשחרה. בכפוף לסייג הזה, על המדינה למסור לעיון של העותרות את מכתב ההתחייבות – על שתי ההתחייבויות הכלולות בו, במסמך הפטור ובמסמך הסדרי המס – כהווייתו.

המדינה והצד השלישי יישאו בהוצאות העתירה וכמו כן ישלמו לעותרות שכ"ט עו"ד בסך כולל של 25,000 ₪.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 29451-08-10

בפני כבוד השופט נעם סולברג

ניתן היום, ט' בחשוון התשע"א (24 באוקטובר 2010), בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים ותחזיר לב"כ המדינה את המעטפה החתומה ובה מכתב ההתחייבות.

נעם סולברג, שופט